

dansk institution. Siden loven trådte i kraft i 1960, er der kun meddelt hemmeligt patent til danske personer, virksomheder etc. i et meget ringe omfang.

Loven pålægger kun hemmeligholdelsespligt for så vidt angår opfindelser af krigsmateriel, når de er gjort til genstand for ansøgning om patent her i landet.

For opfindelser, på hvilke der søges patent af ansøgere, der er hjemmehørende i en fremmed stat, indeholder § 10 bemyndigelse til at fastsætte regler, hvorefter patentet i givet fald skal udfærdiges som hemmeligt patent. Sådanne regler er givet ved handelsministeriets bekendtgørelse nr. 23 af 30. januar 1960.

I lovens §§ 3 og 7 er der givet regler, der sikrer, at opfindelsen hemmeligholdes, dels på ansøgningsstadiet, dels efter at det hemmelige patent er udfærdiget. Ved bestemmelsen i § 3, stk. 2, er der fastsat en frist på 3 måneder til at afgøre, om patentet skal være hemmeligt, og ansøgeren er således, når denne frist er udløbet, uden at bestemmelse herom er truffet, frit stillet og kan gøre brug af opfindelsen, som han vil.

Hovedindholdet af lovens §§ 3 og 7 er, at opfindelser, der er genstand for hemmeligt patent eller en tilsvarende ansøgning, ikke uden samtykke af forsvarsministeren må søges patentbeskyttet i udlandet eller åbenbares for uvedkommende.

Ej heller må rettigheder over opfindelsen uden samtykke af forsvarsministeren overføres til andre ved aftale eller retsforfølgning.

Til § 1, nr. 1.

Tilslutter Danmark sig Den europæiske Patentkonvention eller Patentsamarbejdsstraktaten (PCT) eller begge disse konventioner, vil ansøgning om patent i Danmark ikke nødvendigvis blive indleveret til direktoratet for patent- og varemærkevæsenet, men kan indleveres gennem andre landes patentmyndigheder eller til Den europæiske Patentmyndighed.

I så fald består der ikke den sædvanlige mulighed for kontrol med, om ansøgningen vedrører krigsmateriel, og bestemmelse om hemmeligt patent vil ikke kunne træffes.

Patentsamarbejdsstraktaten bestemmer i artikel 27, stk. 8, at intet i denne aftale og dens gennemførelsesforskrifter skal begrænse de kontraherende staters adgang til at træffe de forholdsregler, de finder nødvendige til opretholdelse af deres nationale sikkerhed.

Den europæiske Patentkonventions artikel 75, stk. 2, indeholder tilsvarende bestemmelser og giver desuden adgang for de kontraherende stater til at

kræve, at alle europæiske patentansøgninger skal passere den nationale patentmyndighed.

Hemmeligt patent for så vidt angår ansøgninger, der hidrører fra danske personer eller virksomheder, er som tidligere nævnt overordentligt sjældent forekommende. Det kan derfor ikke anses for rimeligt at påbyde indlevering gennem direktoratet for patent- og varemærkevæsenet af alle europæiske ansøgninger, der hidrører fra danske ansøgere, således som artikel 75 giver mulighed for, idet det praktiske udbytte næppe vil stå i rimeligt forhold til den forøgede administration.

Forslaget indebærer derimod, at den, der er indehaver af en opfindelse af krigsmateriel, selv må drage omsorg for, at en patentansøgning, der angår denne opfindelse, indleveres gennem den danske patentmyndighed.

Ansøgningen må da prøves efter de almindelige regler i lov om hemmelige patenter, og træffes bestemmelse om udstedelse af hemmeligt patent, kan ansøgningen ikke uden forsvarsministerens tilladelse videreføres som en international henholdsvis en europæisk ansøgning.

I almindelighed vil denne ordning ikke medføre øget besvær for ansøgeren. Denne vil formentlig i de fleste tilfælde først have indleveret en sædvanlig dansk patentansøgning med henblik på, hvis nyhedsundersøgelsen ikke giver et negativt udfald, inden 12 måneder at indlevere en international eller europæisk ansøgning og påberåbe sig prioritet fra den danske ansøgning.

Ansøgeren vil ikke fortabe sine muligheder for at få patent i Danmark, idet han vil kunne ændre ansøgningen til kun at angå et dansk patent, såfremt han overholder de formelle regler herfor, som forslaget til lov om ændring af patentloven indeholder, dvs. § 38 (forslagets § 1, nr. 15) og § 88 (§ 1, nr. 30).

Til § 1, nr. 2.

Som nævnt i bemærkningerne til § 1, nr. 1, vil ansøgeren i de fleste af de her omhandlede tilfælde først have indleveret en sædvanlig dansk patentansøgning med henblik på inden prioritetsfristens udløb at indlevere en international eller europæisk ansøgning og påberåbe sig prioritet fra den danske ansøgning.

I sådanne tilfælde vil sikkerhedsundersøgelsen efter lovens § 3 i forvejen være foretaget og de dér fastsatte frister udløbet, således at der for langt de fleste ansøgningers vedkommende uden videre kan søges patent i fremmede stater. Det er derfor unødvendigt at foreskrive den i § 2a fastsatte procedure for de ansøgninger, der bygger på en ældre dansk ansøgning, hvorved der også må tages hensyn til de